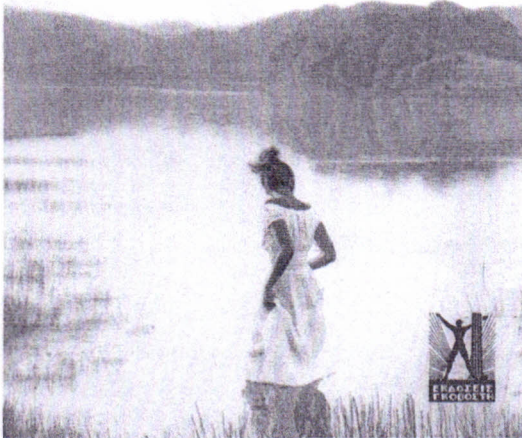

ΜΑΡΙΑ ΛΑΜΠΑΔΑΡΙΔΟΥ-ΠΟΘΟΥ

ΖΩΗ μιά μέρα μόνο

ΝΟΒΕΛΑΡ

Μια ιστορία αγάπης που διαδραματίζεται μέσα σε μία μόνο μέρα. Κατά τη διάρκεια της μοναδικής αυτής μέρας, οι δύο εραστές θα ζήσουν ολόκληρη την εμπειρία της ζωής τους. Επιθυμία, οργή, αίμα. Για να φτάσουν στην απόλυτη αγάπη, που ακυρώνει τον θάνατο.

Η Μαρία Λαμπαδαρίδου-Πόθου γεννήθηκε στη Μύρινα Λήμνου. Είναι πτυχιούχος της Παντείου και της Σορβόνης, όπου, με υποτροφία της γαλλικής κυβέρνησης σπούδασε θέατρο. Έχει εκδώσει 37 βιβλία - ποίηση, μυθιστορήματα, διηγήματα, δοκίμιο. Επίσης, έχει γράψει θέατρο. Θεατρικά της έργα έχουν παιχτεί στην Ελλάδα και στο εξωτερικό. Βιβλία της έχουν μεταφραστεί και εκδοθεί στα Γαλλικά, Σουηδικά και Αγγλικά, και διδάσκονται σε πανεπιστήμια της Ελλάδας και του εξωτερικού. Έχει τιμηθεί με τα βραβεία: Του Ιδρύματος Ουράνη, 1995, για το μυθιστόρημα Με τη λάμπα θυέλλης, της Ακαδημίας Αθηνών, 1987, για το μυθιστόρημα Η Μαρούλλα της Λήμνου, της Ομάδας των Δώδεκα, 1996, για το σύνολο του έργου της. Η ποιητική της συλλογή Μυστικό Πέραςμα προτάθηκε από το υπουργείο Πολιτισμού για το Αριστείο της Ευρώπης το 1991. Το μυθιστόρημά της Με τη λάμπα θυέλλης τιμήθηκε το 1994 με το βραβείο πεζογραφίας της Ακαδημίας Αθηνών. Συνεργάζεται με ημερήσιες εφημερίδες και λογοτεχνικά περιοδικά.

Εκδόσεις Γκοβόστη. Σελ 80

ΜΑΡΙΑ ΛΑΜΠΑΔΑΡΙΔΟΥ-ΠΟΘΟΥ

Ζωή μιά μέρα μόνο

Με το μικρούλι αυτό παθιασμένο βιβλιαράκι σας προσπαθήσατε να ξαναπιάσετε τον μύθο του Ορφέα και της Ευρυδίκης.

Η νουβέλα είναι βασισμένη σε αθηθινή ιστορία. Όσο αθηθινό μπορεί να είναι ένα υπερφυσικό φαινόμενο σαν αυτό. Όμως το "υπερφυσικό" ασκεί μια γοητεία. Αυτό το πέρα από τη λογική ή από το ορατό, το άγνωστο, έχει μια περίεργη σαγήνη. Όπως και ο μύθος του Ορφέα και της Ευρυδίκης. Μόνο που εδώ, τα πρόσωπα θα μπουν με τα σώματά τους μέσα στην ομίχλη της νέκυιας, στο "άλλο τοπίο". Η ιστορία αυτή μου έδωσε τη δυνατότητα να ανιχνεύσω η ίδια τις μεταφυσικές μου εμπειρίες. Τα "πιστεύω" μου για την "άλλη ζωή". Και για την "άλλη αλήθεια". Πόσο "οικεία" θα μπορούσε να είναι. Ο Ηράκλειτος λέει: "Μέσα στον ύπνο αγγίζεις τον χώρο του θανάτου".

Η αλήθεια κρύβει πολλή αινιγμάτα, λέτε. Και οι άνθρωποι έχουν ανάγκη τα αινιγμάτα, γιατί φοβούνται την αλήθεια.

Είναι γιατί το άγνωστο τρομάζει. Όμως το άγνωστο περιέχει την αλήθεια της ζωής μας. Αυτό είναι μια διαλεκτική γνώση που φτάνει στο υπερβατικό. Τα αινιγμάτα που κρύβει η αλήθεια σου επιτρέπουν να αμφισβητήσεις - αν δεν είσαι έτοιμος να αποδεχτείς αυτή την "άλλη αλήθεια".

Ποτέ στον έρωτα δεν είναι αρκετή η ευτυχία, πάντα μοιάζει λίγη, γράφετε.

Ο έρωτας είναι σαν την ποίηση. Ο χρόνος βιώνεται με εσωτερική λάμψη. Όμως οι στιγμές δεν παύουν να γίνονται, στη ροή τους, παρελθόν. Η ανάγκη της ψυχής να εγγράψει πάνω της την ευτυχία που βιώνει την κάνει να συνειδητοποιεί τη ροή του χρόνου. Όμως αυτό ισχύει για την κάθε εξαιρετική στιγμή που ζούμε.

Γιατί η ευτυχία να έχει ανάγκη από την απελευθέρωση;

Γιατί και η ανάγκη για ελευθερία είναι από τις βαθύτερες δομές της ψυχής. Η ελευθερία του προσώπου. Και γιατί η ευτυχία είναι στιγμές μόνο λαμπερές που σε ελευθερώνουν.

Πολύ ρομαντική, πήν όμως μη ισχύουσα στις μέρες μας, τις σκληρές, η φράση σας: "Ποτέ δεν ξεχνάμε αυτόν που προδώσαμε..."

Και όμως. Βρίσκω πως έχει μια αλήθεια τρομακτική. Άλλο αν κάποιες συνειδήσεις έχουν διαλυθεί και δεν το αντιλαμβάνονται άμεσα. Ο χρόνος το επαληθεύει.

Η νουβέλα αυτή ήταν μια "άμυνα" για να αντέξω αυτές τις μαύρες ειδήσεις. Ήθελα να μιλήσω για την αιωνιότητα μιας αγάπης, όταν όλα γύρω καταρρέουν.

Μοιράζετε τον χρόνο σας ανάμεσα στην Αθήνα και τη Μύρινα της Λήμνου. Μοιραστείτε μαζί μας μια κανονική σας μέρα.

Μια μέρα μπορεί να χωρέσει μια ολόκληρη ζωή, όπως στην παρούσα νουβέλα. Ή μπορεί να περάσει ανάμεσα στη μελαγχολία και την ανασφάλεια. Στο άγχος για τις ειδήσεις. Στην αγωνία για τη μοίρα του τόπου μας.

Η νουβέλα αυτή ήταν μια "άμυνα" για να αντέξω αυτές τις μαύρες ειδήσεις. Ήθελα να μιλήσω για την αιωνιότητα μιας αγάπης, όταν όλα γύρω καταρρέουν. Και για το "άλλο τοπίο" της νέκυιας, όταν η ζωή μας και ό,τι πιο πολύ αγαπήσαμε, ο τόπος μας, βυθίζονται στο σκοτάδι. Στην ουσία, αυτή την έννοια είχε η νουβέλα.